Avui parla

Paradoxes en un dia de vaga general

Arnau Bonada
Economista, president de la Xarxa Onion i vicepresident segon del CIESC

JUANMA PELÁEZ

Escric aquest article durant la jornada de vaga general. Com ha manifestat la Unió Sindical Obrera, la mobilització d'avui corre el risc de ser percebuda "com una expressió de descontentament sense una via clara per aconseguir canvis efectius". Totalment d'acord. Curiosament, la jornada ha coincidit amb la recent publicació de les perspectives de Caixabank Research per al 2027, que situen l'economia espanyola, un any més, com la que més creixerà d'Europa. Un contrast que pot semblar paradoxal però, com ja hem anat explicant en aquestes pàgines, és el resultat lògic de l'aposta per un model de creixement més quantitatiu que qualitatiu.

Un reportatge molt complet de l'Albert Acín publicat dimarts en aquest Diari ho sintetitza perfectament. En el cas de Sabadell, el problema no és que els salaris no hagin crescut. De fet, en la darrera dècada els salaris han augmentat de mitjana un 35,6% a la ciutat. El problema és que, en el mateix període, el lloguer mitjà s'ha disparat un 64,3% i el preu del metre quadrat de compravenda un 75,2%. En aquest context, difícilment es pot imputar cap responsabilitat a les empreses, ja que l'augment salarial mitjà, segons el mateix article, ha estat superior a l'IPC.

Antigament, la manca de productivitat es compensava devaluant la moneda. Entre 1992 i 1993, per exemple, es van dur a terme tres devaluacions del 5%, 6% i 8% respectivament. Des de l'entrada a l'euro el 1999 ja no ho podem fer. Des d'aleshores, hem mantingut la competitivitat per altres vies. Primer, amb l'anomenada devaluació interna, que després de la crisi del 2008 es va traduir en elevades taxes d'atur i retallades salarials. Ara, incorporant mà d'obra estrangera per sostenir sectors de baix valor afegit, fet que augmenta la pressió demogràfica sobre l'habitatge, els serveis públics i les infraestructures. En tots dos casos, amb pèrdues generalitzades de poder adquisitiu i qualitat de vida.

En aquest escenari, regular les rendes immobiliàries és com pretendre solucionar el fracàs escolar amb un reial decret que aprovi tots els alumnes a partir d'un tres de nota als exàmens. Acaba resultant, fins i tot, contraproduent. Us en poso un exemple:

Continuo el dia de vaga acompanyant uns clients a una signatura notarial. M'expliquen que tenien un pis a Terrassa amb cinc habitacions que llogaven per 350 euros mensuals cadascuna. El preu incloïa la neteja periòdica dels espais comuns, el manteniment integral, la fibra òptica, el mobiliari complet, tot el parament domèstic i dos jocs de roba de llit nous per a cada nou inquili, a qui també canviaven el pany de l'habitació. També assumien tots els impostos i taxes de l'immoble.

Els inquilins estaven molt ben avinguts i feien força vida conjunta, mirant partits de futbol plegats i organitzant activitats en comú. Al llarg dels anys, els perfils anaven variant, però, sobretot, eren una barreja d'estudiants i treballadors joves.

Doncs bé, arran de la regulació de la Generalitat que prohibeix que la suma dels lloguers de les habitacions superi el topall aplicable al conjunt del pis, els arrendaments no s'han renovat i els meus clients han posat l'immoble a la venda. Cinc habitacions que han desaparegut del mercat del lloguer i cinc persones més que han de buscar un lloc on viure. Desconec si han secundat la vaga del Sindicat de Llogateres.